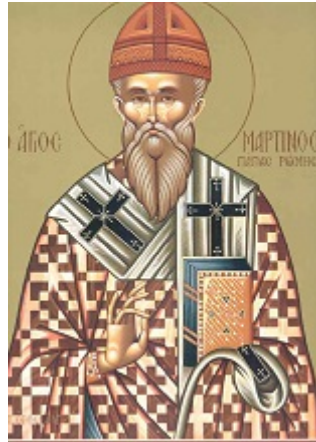
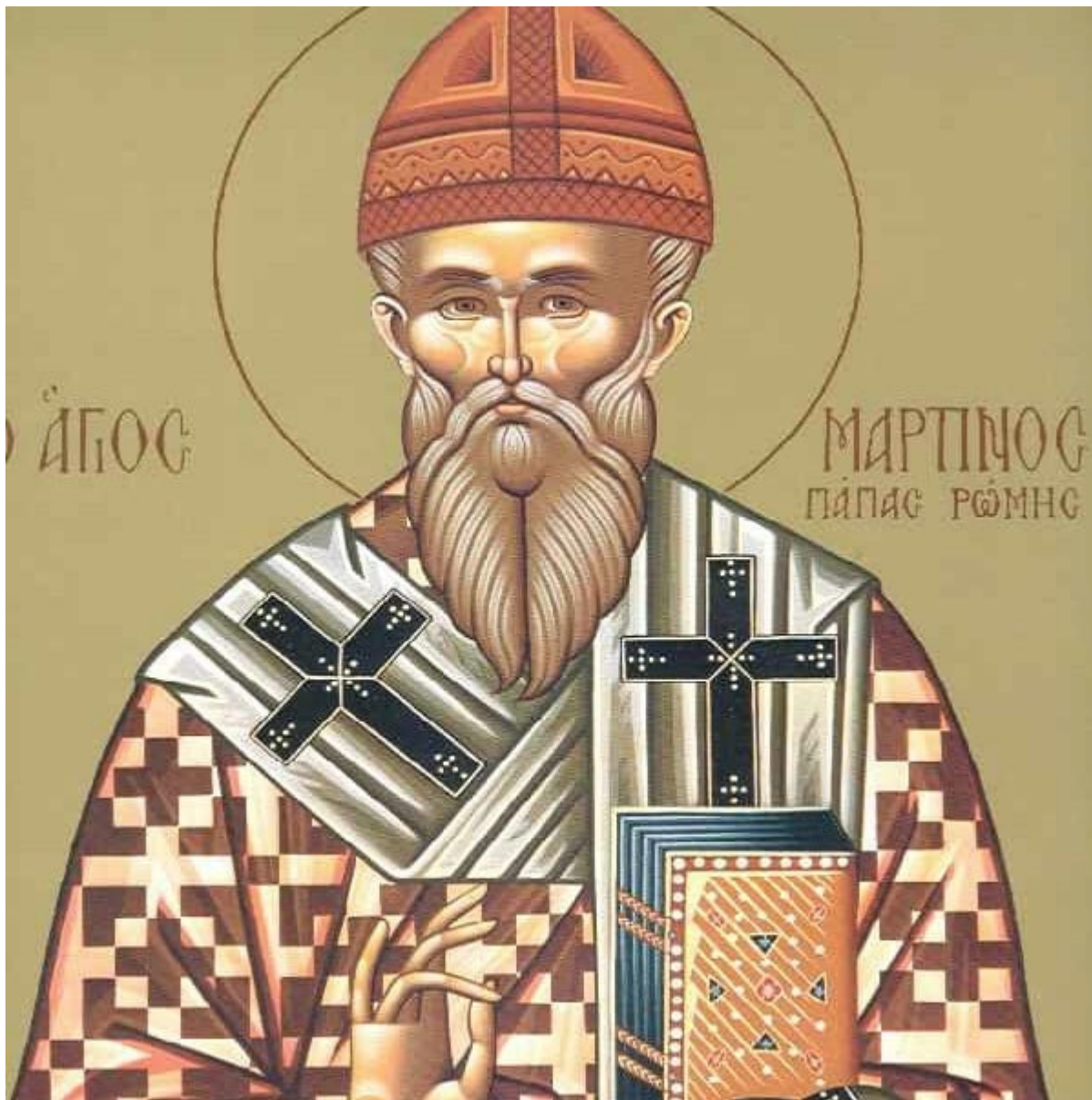

Άγιος Μαρτίνος, πάπας Ρώμης

[/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Στις 13 Απριλίου εορτάζει ο πάπας Ρώμης Μαρτίνος, ο θαυματουργός. Έζησε και έλαμψε στον 7^ο αιώνα μ. Χ. Ήτο ενάρετος, σοφός και πιστός. Τότε στην Κωνσταντινούπο-λη, μετά τον μεγάλο Ηράκλειο, εβασίλευσε ο γιός του Κώνστας ο Β', 641 - 668. Ο οποίος ακολούθη-σε, δυστυχώς, την αίρεση του μονοθελητισμού. Που είναι προέκταση, συνέχεια, του μονοφυσιτισμού. Έλεγε ο μονοθελητισμός ότι ο Χριστός δεν είχε δύο θελήσεις, ως Θεάνθρωπος, που είναι και το σωστό, αλλά μία θέληση. Τη Θεϊκή. Καταργούσε την ανθρωπότητα του Χριστού, τη σάρκωση του Χρι-στού, οπότε καταργούσε και τη σωτηρία. Κι είχε βάλει τον Παύλο τον Β', πατριάρχη στην Κωνσταντι-νούπολη, που ήταν ομόφρονάς του. Και καθώς πέθανε ο Παύλος, έβαλε κι άλλον. Τον Πύρρωνα. Κι αυτόν το ίδιο. Και άλλον. Τον Πέτρο.

Ο πάπας Ρώμης Μαρτίνος ήταν ορθόδοξος. Και προσπάθησε να επαναφέρει στην ορθοδοξία και τον πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως και τον αυτοκράτορα. Μεγάλη ψυχή ο άγιος Μαρτίνος. Μαρτίνος, σημαίνει ο του Μαρτίου. Έστειλε επιστολές, αλλά εκείνοι του κάκου. Δεν άλλαζαν. Υπήρχε και μεγάλη διαφθορά, τότε, στο Βυζάντιο και κάποιοι αυτοκράτορες έκαναν την Εκκλησία όπως ήθελαν. Χειρότερα κι απ' τον Διοκλητιανό και τον Νέρωνα. Δεν ήταν όλοι καλοί στο Βυζάντιο, αλλά ήταν οι περισσότεροι. Όπως στους αποστόλους, δεν ήταν όλοι καλοί. Αλλά ήταν οι ένδεκα. Ο Ιούδας ήταν παράδειγμα προς αποφυγήν. Δεν άλλαζαν. Κι έκαμε μια Σύνοδο εκεί στη Ρώμη. Μάζεψε 105 επισκόπους και καταδίκασε τον μονοθελητισμό και τον μονοενεργητισμό, το ίδιο πράγμα είναι, συνέχεια το ένα του άλλου, και αναθεμάτισε τον πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως. Κι έστειλε τις αποφάσεις στην Κωνσταντινούπολη.

Και τότε, τί κάνανε; Κι ο αυτοκράτωρ και ο πατριάρχης συνέλαβαν τους κομιστάς των αποφάσεων, τους εξυλοκόπησαν και τους εξόρισαν στα διάφορα νησιά. Τότε,

έστειλαν στη Ρώμη ένα στρατιωτικό διοικητή, να φέρει δεμένο τον πάπα της Ρώμης, πάπας, σημαίνει πατέρας, παπάς στα ελληνικά, τον Μαρτίνο, γιατί πολύ τους εστενοχώρησε μ' αυτές τις αποφάσεις και μ' αυτό τον τρόπο απέναντι τους. Έφτασε, λοιπόν, εκεί πέρα, ο ηγεμόνας του αυτοκράτορα, το έμαθαν, όμως, εγκαίρως οι Ρωμαίοι χριστιανοί και ξεσηκώθηκαν. Κύκλωσαν τον απε-σταλμένο και τους συν αυτώ και τούς είπαν: «Εδώ θα σας σκοτώσουμε όλους, εάν επιχειρήσετε να βάλε-τε χέρι στον πατέρα μας.» Και κόντεψε να κινηθεί, να γίνει, δηλαδή, στάσις. Εκείνοι τα χρειάστηκαν. Πήραν τα πόδια τους και φύγανε. Κι ήρθανε στην Κωνσταντινούπολη κι είπαν στον βασιλιά και στον πατριάρχη: «Δεν αστειεύεται ο Μαρτίνος ούτε οι χριστιανοί της Ρώμης. Κόντεψε να μας λυντσάρουν και να μας στείλουν, μια ώρα αρχύτερα, στην άλλη πλάση.»

Το κατάπιε ο βασιλιάς κι ο πατριάρχης, ας έκα-ναν κι αλλιώς. Κι αργότερα, όμως, δεν το ξέχασαν. Όχι. Περίμεναν την κατάλληλη ώρα. Έστειλαν άλλον, κάποιον Θεόδωρο, έξαρχο, απεσταλμένο. Κι εκείνος πήγε με δόλο και πονηρία και προδοσία. Και τα κατάφερε και έδεσε τον πατριάρχη, ο οποίος είχε και πρόβλημα υγείας, τον πήρε πάνω στο κρεβατάκι, καθώς ήτο! Τί έχουν τραβήξει οι άγιοι για την πίστη μας! Κι εμείς, σήμερα, πολλές φορές δεν την υπολογίζουμε και δεν την κατοχυρώνουμε με τη ζωή μας και με την ομολογία μας. Και τον έφεραν δεμένο στην Κωνσταντινούπολη. Ποιόν; Τον άγιο Μαρ-τίνο! Κι εκεί ο βασιλιάς διέταξε και τον κακοποίησαν κι υστέρα τον εξόρισαν στην Κριμαία. Στη Χερσώνα. Στη σημερινή Ουκρανία. Κι έμεινε εκεί εξόριστος και πονεμένος αρκετά χρόνια. Κι υστέρα ο Κύριος επέβλεψε και τον πήρε στον παράδεισο.

Αργότερα, έκαμαν ανακομιδή του λειψάνου και το μετέφεραν στα παιδιά του. Στη Ρώμη. Μεγάλος άγιος ο άγιος Μαρτίνος. Και να έχουμε την είχε του. Στα 655 μ.Χ. εκοιμήθη ειρηνικά. Με ομολο-γιακό και οσιακό τέλος.

(Αρχιμ. Ανανίας Κουστένης, *Εαρινό Συναξάρι τ. Β΄*, σ.25-28)